

Arrest

nr. 127 600 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 november 2011 het Rijk binnen en diende op 1 december 2011 een asielaanvraag in. Op 27 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VCR), meer bepaald in het district Nyagchuka in de provincie Sichuan. U verklaarde in 1992 illegaal te zijn gevlucht naar India. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via de Reception Centre naar Dharamsala, India reisde. In India leefde u van 1992 tot 2008 in het Drepung klooster. Nadien woonde u in Dharamsala waar u een woonst huurde. U hebt in India nooit gewerkt. Omdat u niet in het bezit was van een RC en daarom bang was voor politiecontrole besloot u India te verlaten. In november 2011 reisde u van India naar Frankrijk met een transit in een onbekend land. U maakte daarbij gebruik van een vals Indisch paspoort dat de smokkelaar voor u geregeld had. Vervolgens reisde u van Frankrijk naar België met de trein. Op 1 december 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van het klooster en foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1992 heeft u van 1992 tot 2011 in India verbleven. Tussen 1992 en 2008 leefde u als monnik in het Drepung klooster. Nadien woonde u in Dharamsala. U hebt in India nooit gewerkt.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Hieraan kan geen enkel geloof worden gehecht. U leefde van 1992 tot 2008 in het Drepung klooster. U zou twee keer geprobeerd hebben om een RC te bekomen maar dit zou niet gelukt zijn. U hebt echter geen afdoende verklaring voor waarom het niet gelukt zou zijn. U stelde louter dat er voor het bekomen van een RC attesten nodig zijn van organisaties en dat u geen lid bent van deze organisaties (zie gehoorverslag CGVS p. 7), maar op geen enkele wijze gaf u aan over welke organisaties het ging en waarom dat een probleem zou zijn. Het betreft vage verklaringen die u niet onderbouwt of staft. Eveneens legde u verder nog vage verklaringen af, ondanks dat u er u meermaals gevraagd werd waarom u niet over een RC kon beschikken in India. U gaf vaag aan dat het 'illegaal' is of dat u er één kon 'kopen'. Echter lichtte u die nergens toe, noch staafde u dit met enig bewijs. U legde trouwens geen enkel document of ander begin van bewijs voor waaruit zou blijken dat u in India niet over een RC beschikte. Na 2008 zou u nog tot 2011 in Dharamdsala hebben gewoond. Ook

daar zou u er niet in geslaagd zijn om een RC te bekomen. Nochtans werden sinds 2008 veel inspanningen geleverd door zowel de Tibetaanse als de Indiase autoriteiten om ervoor te zorgen dat elke Tibetaan in het bezit was van een RC. Sindsdien is ook quasi elke Tibetaan in het bezit van een RC. U geeft nergens doorheen uw verklaringen een afdoende reden waarom u geen RC zou hebben kunnen krijgen.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrechten opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u in India problemen had omdat u geen RC had. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u nooit een RC hebt gehad. Wanneer u gevraagd werd welke andere problemen u in India had stelde u dat u geen andere problemen had (zie gehoorverslag CGVS pp. 7-8). **Ten tweede** werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. Opnieuw verklaarde u dat u geen verblijfsvergunning hebt in India, dat u daar illegaal woonde en dat u zich heel de tijd diende te verstoppen voor politiemensen (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Hieraan kan geen enkel geloof worden gehecht.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige

feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Behalve de naam was u immers onwetend over de gegevens (zoals geboortegegevens en visumgegevens) in dit paspoort, wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een attest van het reception centre van Dharamsala, een attest van het klooster en foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt volgende stukken bij zijn verzoekschrift :

1. Immigration and Refugee Board of Canada, “China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India”, 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>
2. Tibet Justice Center, *T b ' S I N I II: T b R fu India*, September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>
3. Declaration on Principles for Relations and Comprehensive Cooperation Between the People's Republic of China and the Republic of India, 23 June 2003, <http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjdt/2649/t22852.htm>
4. Claudia Artiles, “Tibetan Refugees’ Rights and Services in India”, <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>
5. OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013,

<http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>

6. The Times of India, "Tibetan arrested for residing without registration", 18 november 2012, http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2012-11-18/chandigarh/35186097_1_tibetan-refugees-ration-card-report-on-benami-land

7. Free Tibet, "How China persecutes Tibetan nuns", <http://www.freetibet.org/about/how-china-persecutes-tibetan-nuns>

8. Free Tibet, "Human Rights in Tibet", <http://www.freetibet.org/about/human-rights-tibet>

9. Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Committee against Torture / CHINA, 21 November 2008, <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/docs/CAT.C.CHN.CO.4.pdf>

10. Julia Hess, "Immigrant Ambassadors: Citizenship and Belonging in the Tibetan Diaspora", 2009, <http://books.google.be/books?id=C0VVigwrboMC&pg=PA88&lpg=PA88&dq=discrimination+against+tibetans+in+india&source=bl&ots=3oxIdFaDOv&sig=bZKHhEhQQDuqbAEmYvCvrxUGvS4&hl=fr&sa=X&ei=y8HPUvm2E8e47QbGwoCwBw&ved=0CC8Q6AEwADgK#v=onepage&q=discrimination%20against%20tibetans%20in%20india&f=false>: abstracten

11. World Tibet Network News, "French version of the GEO's article on Dharamsala", October 1999, http://www.tibet.ca/en/newsroom/wtn/archive/old?y=1999&m=10&p=6_2

12. Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2005:326:0013:0034:FR:PDF>: abstracten

13. Memorie van Toelichting van wet van 8 mei 2013, <http://www.senate.be/www/?Mlval=dossier&LEG=5&NR=1999&LANG=fr> : abstracten

14. UNHCR, "Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice – Key Findings and Recommendations", March 2010, <http://www.unhcr.org/4ba9d99d9.html>.

15. UNHCR, "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", 9 and 10 December 2002, <http://www.refworld.org/docid/3fe9981e4.html>.

16. ECHR, Application n°7267/13, D.C. against Switzerland lodged on 22 January 2013 and ECHR, Application n°23273/13, Y.D. against Switzerland lodged on 30 March 2013.

17. Le Monde, "L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société", 7 februari 2014, http://www.lemonde.fr/international/article/2014/02/07/l-inde-secouee-par-un-debat-inedit-sur-le-racisme-dans-la-societe_4361992_3210.html.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 19 februari 2014, een "*Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*", UNHCR, februari 2003 en een "*COI Focus "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)*", van 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 6 mei 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en COI Focus "*China - De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014.

1.3.4. Verzoeker legt ter terechtzitting een origineel attest van 'Office of Tibet' voor.

Over de gegrondheid van het beroep

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de COI Focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”

2.3. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie.

2.4. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een *Joint Fact Finding Mission* in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de *Central Tibetan Administration*, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. Indien verzoekende partij er op wijst dat de bronvermelding in de COI focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 12 november 2013 tekortkomingen vertoont, dan werden in de updates van 19 februari 2014 en 11 maart 2014 de referenties aangevuld en vervolledigd.

De Raad kan vaststellen dat de COI Focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt “*Dat het grootste deel van de belangrijke informatie van de Indische autoriteiten komt*”. Integendeel uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

2.5. Verzoeker stelt dat “*de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst*”.

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kan de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling

is dat de Cedoca-ambtenaar een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren.

Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoekers opmerking bij een uitgebreid algemeen landenonderzoek, stelt de Raad vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts.

2.6. Voorts is gezien de veelvuldig geconsulteerde bronnen, vertegenwoordigers van de CTA en andere Tibetaanse organisaties en persoonlijkheden, verzoeker niet ernstig waar hij meent uit de uitdrukkelijke en afzonderlijke vermelding van *“twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India”* als geconsulteerde bron, te kunnen afleiden dat *“de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld”*. Indien een *“Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft”* bij de geconsulteerde bronnen staat vermeld, dan kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet als specifieke referentiebron werd aangehaald en dergelijke zijdelingse gesprekken eerder bijdragen tot de diversifiëring van het terreinonderzoek. Verzoeker benadrukt dat het rapport zelf aangeeft dat *“Het document probeert alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, maar is niet noodzakelijk exhaustief”*. Echter dit doet op zich niet af van de doelstelling van een COI rapport als objectieve analyse en samenvatting van de actuele situatie. In zoverre volledigheid überhaupt niet meer dan een betrachting kan zijn, dienen wel alle relevante zaken aan bod te komen die noodzakelijk zijn om conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet in alle onafhankelijkheid te oordelen over de individuele asielaanvragen.

2.7. Daar waar verzoeker nog stelt dat *“de bevestiging in het rapport dat het «makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen» inderdaad van de Indische autoriteiten komt (blz 13)”*, stelt de Raad vast dat bijkomend in dezelfde paragraaf nog wordt gesteld dat *“Een Protocol Officer van het CTA Department of Information and International Relations (DUR) kon bevestigen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt. Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden.”* en tevens verder dat *“zowel Indiase als Tibetaanse gesprekspartners hebben onafhankelijk van elkaar bevestigd dat in heel India de autoriteiten de algemene instructies (“Information pertaining Tibetan Nationals”) effectief toepassen en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen”*, waarbij de volgende bronnen geciteerd worden: Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten, New Delhi 5 maart 2012; SP (Police) Kangra District, Dharamsala 12 maart 2012; Gesprek met Kalon van CTA Department of Security, Dharamsala 10 maart 2012; de vertegenwoordiger van The Bureau of HH the Dalai Lama, New Delhi 6 maart 2012, vertegenwoordigers van de CTA Settlement Office, Welfare Association en Protocol Office, Majnu Ka Tilla, New Delhi 6 maart 2012, CTA Protocol Officer (DUR), Dharamsala 8-12 maart 2012; Gesprek met twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi, 7 maart 2012.

Ook verzoekers bewering *“Dat de bevestiging in het rapport dat « de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “long term stay RC” krijgt”* eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt (blz. 13)” berust op een onvolledige lezing van de landeninformatie nu de COI ook toevoegt dat *“Wat betreft de New Tibetan Arrivals hebben de SP (Police) van kangra en ook de CTA [Gesprek met Kalon van het CTA Security Department, Dharamsala, 10/03/2012] verklaard dat wie met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC” krijgt.”* Verder werd er in de COI tevens gesteld dat *“De Cedocamissie heeft wel klachten gehoord dat er soms “handshakes” geëist worden bij het verlengen van een RC. Maar, volgens een vertegenwoordiger van de Tibetan Youth Congress, moeten Tibetanen vooral smeergeld betalen wanneer de FRRO's of politiediensten vaststellen dat hun RC niet meer geldig is”*, zodat verzoeker niet kan aanvoeren dat *“het rapport hier geen melding van maakt”*. Verzoekers opmerkingen in deze

berusten aldus op eenzijdige en foutieve lezingen van de desbetreffende COI en missen de talrijk geciteerde Tibetaanse bronnen.

2.8. Waar verzoeker stelt dat er *“bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken”*, dan staat het verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. De Raad betwist niet dat op het internet voor elke informatie, contra-informatie, zelfs desinformatie te vinden is, doch ook verzoeker dient in deze geobjectiveerde informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor specifieke betwistingen, verwijst de Raad naar wat volgt.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.9. Verzoeker stelt in april 1972 geboren te zijn in Mathama, Kandze (VRC) en Tibet in 1992 verlaten te hebben. Verzoekers ouders, broer en zus wonen nog in Tibet. Verzoeker verklaarde dat *“Toen ik vertrok gaven de Chinezen geen identiteitskaart. Ik weet niet, ik bedoel, misschien dat ze er geen hebben op het platteland. Niemand had er een.”*. Volgens het attest van het Reception Center Dharamsala kwam verzoeker op 3 oktober 1992 aan in Delhi Reception Center. Indien verzoeker geen enkel Chinees identiteitsdocument bijbrengt, noch van zichzelf noch van zijn familie, dan kan uit zijn verklaringen over China (gehoor p. 2-4, p. 5) wel blijken dat dat hij enige bekendheid aantoont met de kloosters in Tibet en de problemen van de monniken. Hoewel verzoekers herkomst in China niet geheel kan overtuigen, dient hij op basis van de weliswaar beperkte aangebrachte informatie op dit punt het voordeel van de twijfel te krijgen.

2.10. Echter noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoeker was geen door de Chinese autoriteiten officieel erkende monnik (CGVS-verhoor). Verzoeker vertrok via Nepal naar India om *“debat cursussen te studeren”*. Bovendien verklaart verzoeker geen andere redenen waarom hij vertrok (gehoor p. 5). Verzoeker verklaart dat hij deelnam aan manifestaties in India, doch licht dit verder niet toe, noch verklaart hij enig probleem dientengevolge (gehoor p. 7).

2.11. Verzoeker vertrok volgens zijn verklaringen illegaal uit China onder meer omdat verzoeker, niettemin hij reeds 20 jaar was, geen Chinese identiteitsdocumenten bezat en hij nooit geregistreerd was in China. Alhoewel dergelijke verklaringen niet geheel kunnen overtuigen, is evenmin uitgesloten dat een dergelijk persoon omwille van zijn vertrek naar India in de negatieve aandacht zou komen te staan van de Chinese autoriteiten bij zijn terugkeer. Verzoeker dient ook op dit punt het voordeel van de twijfel te krijgen. *In casu* heeft de commissaris-generaal dan ook gesteld dat voor verzoeker India kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten HvJ, Elgafija en HvJ, Sufi en Elmi, en stelt dat *“verzoeker in casu gezien de situatie van Tibetanen in zijn land van herkomst, door het eenvoudige feit van zich in China te bevinden, een reëel risico van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt; Dat verzoeker een dergelijk risico loopt als hij naar India zou teruggezonden zijn”* wijst de Raad erop dat de geciteerde arresten de beoordeling van de situatie bedoeld in artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet betreffen. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet uit noch brengt hij elementen aan die er enigszins zouden kunnen op wijzen dat in de Tibetaanse regio in China of in India een situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Zoals verzoeker zelf stelt, heeft hij zich in 1992 gevestigd in India tot zijn vertrek naar België in 2011. Verzoekers verweer is dan ook in essentie gericht tegen zijn verblijfsstatus in en terugkeer mogelijkheden naar India.

Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.13. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.14. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat en tevens moet de terugkeerbaarheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

2.16. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) (verzoekende partij verwijst naar de oude procedurerichtlijn 2005/85/EG) stelt als volgt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 “Niet-ontvankelijke verzoeken” van de Procedurerichtlijn stelt:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) (...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake het begrip “eerste land van asiel” dat *“Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer:*

a) de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of
b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.
Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.17. Voorop kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel degelijk ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Waar verzoekende partij de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet aanbrengt, kan blijken dat de term “reëel” (wezenlijk, effectief) duidelijk hogere eisen stelt bij de beoordeling dan het woord “voldoende” (adequaat).

2.18. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij ongemoeid en veilig heeft verbleven en kon er studeren. Verzoekende partij betwist dit en meent dat India in de praktijk geen beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan echter niet weten te overtuigen. Noch kan worden aangenomen dat verzoeker na 19 jaar verblijf in India nog illegaal zou verblijven in het land, temeer verzoeker in deze 19 jaar nooit enige verblijfsproblemen heeft verklaard, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.19. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 12 november 2013 (herhaald in de COI's van 19 februari 2014 en 11 maart 2014), stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en “In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgd instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”).

2.20. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat een RC een beperkte geldigheidsduur heeft en op de vervaldatum moet verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Verder blijkt dat “Zij die zich al voor 30 mei 2003 in India bevonden, worden temporary refugees (Tibetanen die voor 1959 waren binnengekomen of in India geboren waren voor 1987) of long term stay-foreigners (binnengekomen tussen 1 januari 1960 en 30 mei 2003 of geboren na 1 januari 1987) genoemd. Zij hebben, afhankelijk van hun situatie, de volgende documenten nodig om een RC te bekomen: CTA recommendation letter en/of een birth certificate. Tegenwoordig krijgen de Tibetanen die in India geboren zijn en zij die al meer dan 20 jaar in India verblijven een RC met een geldigheid van 5 jaar”. Gezien verzoeker een Green Book had (gehoor p. 4) en zich op de hulp van de CTA kon beroepen, kon verzoeker over een RC beschikken, temeer gezien de regularisatiecampagnes en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 1992 zonder problemen in India verbleef. Verzoekers opmerkingen over de SEP's doen volgens zijn verklaringen ter gehoor niet ter zake nu verzoeker reeds

in 1992 in India aankwam en aldus een *“long term staying Tibetan”* is. Indien verzoeker zijn verklaringen in zijn verzoekschrift nu wijzigt en stelt *“dat eens hij zijn studies beëindigd had zijn RC niet meer werd vernieuwd”*, dan kan deze tegenstrijdige versie evenmin overtuigen nu uit de objectieve informatie blijkt dat ook de New Tibetan Arrivals die met een Special entry Permit (SEP)-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een *“Long Term Stay RC”*. Daargelaten nog de vraag of het betalen van een afkoopsom überhaupt al in aanmerking kan komen als vluchtelingenrechtelijke vervolging, verklaarde verzoeker nooit een RC te hebben gehad, zodat in het verzoekschrift bezwaarlijk aan de CGVS kan verweten worden dat niet is nagegaan of *“bij de klagers of dit effectief het geval was”*.

2.21. Verzoeker beweert dus nimmer in zijn leven over enig identiteitsdocument te hebben beschikt. Dit kan geenszins overtuigen. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”* (zie COI Focus van 12 november 2013, herhaald in de COI's van 19 februari 2014 en 11 maart 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, laat staan dat sinds de jaren 50 Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer zouden krijgen, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Verzoeker wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk 4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk B.4. de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoekers verwijzing naar stukken 2. en 3. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen *“tegen de Tibetanen”*, is niet geconcretiseerd terwijl intussen 10 jaar verlopen zijn. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.22. Er kan gezien de objectieve informatie aldus geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers loutere ontkenning na 19 jaar verblijf in India niet in het bezit te zijn van een RC te meer hij daarvan zestien jaar in een klooster verbleef. Aldus is zowel het klooster als verzoeker zwaar in gebreke gebleven nu deze religieuze instelling de verblijfsdocumenten van zijn eigen monniken in orde brengt, desgevallend met behulp van de CTA. Indien verzoeker inderdaad twee pogingen tot het verkrijgen van een RC heeft gedaan dan kan hij dit aantonen, minstens verklaren waarom dit hem werd geweigerd en hoe hij hulp inriep. Verzoeker beperkt zich tot loze beweringen (gehoor p. 7), waaronder *“monniken kunnen het niet bekomen”* en *“toen we daar wilden gaan hoorden we dat ze het niet meer uitgaven omdat het illegaal is”*, wat tegengesproken wordt door de objectieve informatie, en het bestaan van een speciale SEP-pilgrimage of SEP-education. Verzoeker verklaarde dat het moeilijk is om te reizen, maar verklaarde tevens dat zijn documenten nooit werden gevraagd (gehoor p. 8). Verzoekers verklaringen zijn ongerijmd. Dit tast zijn geloofwaardigheid ernstig aan nu, zoals hoger reeds aangegeven, ook over zijn herkomst uit China reeds geen zekerheid bestaat.

2.23. Verzoekers argumenten inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.24. *De facto* kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 2), dan is een dergelijke drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk 5 blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement te meer hij 19 jaar ongemoeid en beweerdelijk illegaal in India kon verblijven.

In casu dient er nog op gewezen te worden dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zijn land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zodat nog de vraag is wat verzoeker vreest bij een terugkeer naar China, laat staan dat dit een schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst.

2.25. Verzoeker voert in het verzoekschrift voorts aan dat er sprake is van ellendige leefomstandigheden en veelvuldige schendingen van hun rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden. Voor zover dergelijke algemene bewering überhaupt al kan ingeroepen worden nu verzoeker dit niet eerder en persoonlijk verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijsystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de “sociale groep van Tibetanen” in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden. Verzoeker toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.26. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” van 12 november 2013 (herhaald in de COI's van 19 februari 2014 en 11 maart 2014), blijken dat “*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel*”. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat “*Voor Tibetanen in het*

buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaden”, “Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro”.

2.27. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij nooit over een RC zou beschikt hebben. Verzoeker legt tevens bijzonder ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg en reisdocumenten af. Verzoeker stelt te denken dat het een Indisch paspoort was, op naam van Ph. doch kent geen geboortedatum, geboorteplaats, visum (gehoor p. 8-9). Verzoeker stelt geen reisdocumenten te kunnen voorleggen omdat *“Ik kreeg die niet. Zij hielden het bij. De agenten hebben het genomen”* (gehoor p. 9). Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker quasi geen enkel detail kende van deze paspoorten, noch hierover door de smokkelaar werd ingelicht, is dan ook niet aannemelijk. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker wel een illegale reis zou opzetten en daarbij valse documenten kan aankopen maar geen enkele inspanning zou doen om goedkoop legale documenten te verkrijgen, wat in beginsel voor elke in India verblijvende Tibetaan beschikbaar is. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn vage, evasieve verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen. In zoverre verzoeker dan ook volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagenten heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

2.28. Ten slotte verklaarde de Kalon van Security nog *“dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.29. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.30. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen in India. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.31. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet.

2.32. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.33. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK